

## פרשת נצבים תשפ"א – איך שבים על עבירה חמורה?

1. **אגרות קודש טז/פ:** במה ששואל עוד פעם אודות המאורע [ששכח להניח תפילין]... **שם טז/פד:** במה שכותב אודות תיקון להלבנת פני חברו ... **שם יד/רלא:** במה שכותב אודות תיקון לעוון הידוע... **שם כ/צז:** כותבת שכאילו אין איך לתקן [לידת ילד במצב של העדר שמירת טהרת המשפחה]... **שם ט/שכה:** תיקון למי שילד ילד מאישה נוכרית...

2. **דברים ל:** והיה כי יבאו עליך כל הדברים האלה הברכה והקללה אשר נתתי לפניך והשבת אל לבבך בכל הגוים אשר הדיחך ה' אלוקיך שמה: **ושבת** עד ה' אלוקיך ושמעת בקולו ... **ושב** ה' אלוקיך את שבותך ורחמך **ושב** וקבצך מכל העמים אשר הפיצך שמה ... ואתה **תשוב** ושמעת בקול ה' ...

**רמב"ם הלכות תשובה ז,ד:** ואל ידמה אדם בעל תשובה שהוא מרוחק ממעלת הצדיקים מפני העונות והחטאות שעשה, אין הדבר כן, אלא אהוב ונחמד הוא לפני הבורא כאילו לא חטא מעולם. **יומא פו,ב:** אמר ריש לקיש גדולה תשובה שזדונות נעשות לו כשגגות, שנאמר (הושע יד, ב) 'שובה ישראל עד ה' אלהיך כי **כשלת** בעונך' והרי העוון נעשה במזיד וקרי ליה מכשול?! [מכאן שהתשובה הופכת את המזיד לכשל בשוגג]. וכך הוא?! והרי אמר ריש לקיש גדולה תשובה שזדונות נעשות לו **כזכיות**, שנאמר (יחזקאל לג, יט) 'ובשוב רשע מרשעתו ועשה משפט וצדקה **עליהם יחיה**' (רש"י: על העברות)? לא קשיא, כאן בתשובה מאהבה (שנעשים כזכיות) וכאן מיראה (שנעשים רק כשגגות).

**ספר העקרים ד,כז:** בענין התשובה ישנו ספק גדול: אחר שנעשית העבירה בפועל, מה תועיל התשובה בחרטה ובוודויו? וכי ההורג את הנפש או המחלל את השבת ... תשוב נפש הנרצח **בוודויו וחרטה**?! או השבת המחוללת תשוב ותישמר בזה?! הרי זה דומה למי שסתר הבית וחוזר ובונה אותו **בדיבור בפיו!** והרי **לא יבנה ברוב דברים!** והיאך תספיק תשובה למרק החטא שנעשה בפועל?

**מהר"ם בן חביב בספר תוספת יום הכפורים:** יש להתבונן היאך אפשר שגוף העבירה יעשה זכות? אלא כיון שטעם טעם החטא והכיר במים גנובים ימתקו ואפילו הכי פירש מאהבת ה', ימצא דאותה עבירה שעשה כבר גרמה דפרישה זו שעשה היא זכות גדול. משא"כ בצדיק שמעולם לא חטא.

**חידושי אגדות מהרשא:** זדונות נעשו לו כזכיות הוא לכאורה דבר תמוה דנמצא חטא נשכר?

3. **ספר העקרים שם:** הפעולות האנושיות שעליהן ישובח האדם או יגונה, הן הפעולות הנעשות בבחירה וברצון והדרך לבחון זאת היא, אם **לאחר שנעשה המעשה הוא רוצה בקיומו ושמח בו**, אבל אם אחר שנעשה הפועל ההוא, אינו חפץ בו והיה **מעדיף שלא נעשה לכתחילה** - אין ראוי שייחוס אליו המעשה אלא לאונס וטעות. לכן כאשר מתחרט על העבירה זה מורה שלא נעשה הפועל ההוא ברצון גמור ואילו הדבר היה תלוי רק בו - לא היה עושהו מלכתחילה.

**במדבר ה,יב:** איש כי תשטה אשתו ומעלה בו מעל - **סוטה ג,א:** אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו **רוח שטות**, שנאמר: איש כי תשטה אשתו. **התוועדויות הרבי מלובאוויטש תשמ"ב ב/53-52:** יהודי מצד עצמו אינו שייך לעניין של חטא כלל. וגם כאשר נכשל בחטא חס ושלום, אין זה חיסרון עצמי אלא דבר שמחוץ הימנו שנדבק אליו. זאת אומרת היות שהוא נמצא בעולם הזה הגשמי והחומרי... נדבק אצלו משהו מגשמיות וחומריות העולם. ולכן אף שזהו חיסרון, אין זה חסרון עצמי.

**לקוטי שיחות יז/187:** דעת רבי אליעזר במסכת שבת שמכשירי מצווה דוחים את השבת, כי היות שאי אפשר לקיים את המצווה בלעדי המכשיר, **הופך המכשיר עצמו לכעין מצווה**. וכך בנידון דידן: היות שלדרגה הגבוהה ביותר של תשובה מאהבה, אי אפשר להגיע לולי השבר של החטא, **כצימאון בעלי התשובה לברוח מארץ ציה וצלמוות שהוא ביתר עז מצמאון הצדיקים** (כמבואר בתניא פרק ז) – לכן הזדונות עצמם מתעלים ומקבלים גדר של זכיות.

**אגרות קודש ח"כ/עמוד צו:** כותבת שכאילו אין מה לתקן בזה [על העדר שמירת טהרת המשפחה], והוא היפך יסוד אמונתנו שאין דבר העומד בפני התשובה ... ועוד וגם זה עיקר, שהתיקון לעניין בלתי רצוי הוא על ידי **הוספת עניין רצוי** ולא בהוספת עוד עניין בלתי רצוי כמו עצבות וייאוש. בנוגע לפועל, תשתדל **בהסברת העניין דחוקי וטהרת המשפחה בסביבתה, בין מכירותיה וידידותיה**.